

ΤΑ ΙΕΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΓΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Ησαν μέσα τους ἀπόλυτως υσμάφωνοι, μὲ τὴν τόσο κολακευτική — γιατὶ τῇ Σουζέτ — γνώμη τῆς μαρκησίας! Ήσταν σωστὸς ἔμψυχο λουλούδι, ή κυρία Σουζέτ ντε Νορθαζύ. Ήσταν ἀπάνω σ’ δόλη τῆς ἔκθεματική λάμψη τῆς πράτης ὡριμότης τῆς ἥλικας της. Λιγάκι ώχρη, φαινόταν πιὸ ώχρη ἀκόμη ἀπ’ τὴν ἀντίθεσι τοῦ δόλιού εκείνου προσώπου της, μὲ τὰ πλούσια κατάσματα μαλλιά της. Τὰ ώραίας γαλανά μάτια της ἦσαν δύο φέροι καλώσωσης καὶ γοητείας, στημένοι ἀπάνω σὲ λιγερό κὶ ἀρμονικώτατο κορμί!

Πολλές κυρίες, καὶ τὴ λάμψη τοῦ φθόνου ἢ τῆς ζήλειας ἢ περιστέρες, θλεῖς ὅμις μὲ ἄκριφασι κρυφοῦ, ἀσυγκρατήτου θαυμασμοῦ, φιλούριζαν ἀναμετάξ τους καὶ πιὼν ἀπ’ τὶς θειτάλεις τους:

—Κομψοπέχηνα, αὐτὴ ἡ κυρία τντε Νορθαζύ!

—Τὶ κουκλίτσα ποὺ εἶνε ἡ Σουζέτ!

—Καὶ πόσο νέα!... “Ως τριάντα χρόνων!..” Ασφαλῶς λιγύτερο, μὲ περισσότερο ὄχι!...

Κ’ ἦταν ἀσφαλῶς λιγύτερο, ή Σουζέτ. Ήταν μόλις εἰκοσιενέα χρόνων. Μάλιστα σάρναν τὰ τυχών είκοσι ή εἰκοσιενέα καὶ σαράντα ἀκόμη χρόνια της!... Η Σουζέτ ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ δροσερότητας ἀπὸ νεότητα, σάνι νὰ ἦταν παιδούλα!.. Κ’ εύωδες ἀπὸ υγείας καὶ όλως τανατωνούς χυμούς, σάνι εἴναι φρεσκότατον ιανοϊδιατικό λουλούδι!..

Μίλησαν ἀρκετὴ ώρα, καὶ ὅλοκλέσπονταν μὲ τὴ Σουζέτ, μὲ ἄκρα ἔγκλισης. Ἐπειτα ἀπὸ λεπτότητα η Σουζέτ πληρίσασε σ’ ἓνα πλαίνο σαλόνι καὶ παρακαλούσθησε λγα λεπτά—τὴν παράστασι λίγων ἔραστενων καλεσμένους, ἡ όποια είχε ἀρχίσει μόλις ἔπεισε όχρος. Οὔτε δύμας είλει δευτήρα νὰ χορεψῃ ἐντομεταξὺ παρόλο ποὺ τὴν προσκάλεσαν παλλοὶ—ούτε τὴν παράστασι μποροῦσε νὰ παρακαλούσθη δως τὸ τέλος! Ήσαν καλεσμένο ἔπιστης καὶ στὸ ρόχο τῆς Σουζηδικῆς Ποεσθείας, απ’ τὸ ίδιο θρέα.

Καὶ νά πού ἐρχόταν τώρα δ. κ. τντε Νορθαζύ, ἀναζητῶντας την, γιατὶ νὰ τὴν πάρη καὶ νά φύγουν...

—Μέρι καθῆστε, φιλάτη μου, ως τὸ τέλος τῆς ἐσπερίδος! Θερμοπαρακαλούσε η μαρκησία, θειμένη. Μετά τὴν παράστασι, θά ἐπακολουθήσῃ πάλι χορὸς ως τὸ πρωτ!... Θά περάσουμε ώρασα! Α’κόδινο δὲν θήσατε, καὶ νά που μᾶς φεύγετε κιόλας!

—Σάς εὐγνωμονῶ, μαρκησία, γιατὶ τὴν καλωσύνην σας σὲ μᾶς! ἀπόκρι θήκε δ. “Εδμος ἀντὶ τῆς Σουζύγου του, φιλώντων τοῦ χέρι τῆς μαρκησίας ἀθρόα Δυστυχῶς, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἀπὸ σοδαρφάτων λόγους νὰ μὴ λείψω δπ’ τὸν ἀπανιόν χορὸ τῆς Σουζηδικῆς Ποεσθείας!... Δεν πιστεύω δύμας νόχετης καὶ παράστασι!... Βλέπετε, δπ’ παρ’ δὴ τὴν τρομερὴ ἀπασχόληση μας, θρήκμας καρφί, η Σουζέτ κ’ ἔγω, νὰ ρθωμέμε καὶ νά σᾶς υπόθαλουμε τὰ σένη μας!...

“Ἀλλαζαν κι’ δῆλο λόγια σκόμη, ἀμοιβαῖς λεπτότητος κι’ ἔγκαρδιότητος. Η μαρκησία ἦταν διπλά στενοχωρημένη: Πρῶτα, τῆς ἔφευγε τὴν Σουζέτ, γιατὶ τὴν δύπολι αἰσθανόταν εὐλικρινή στοργή. Κ’ δεύτερα, μὲ τὴν ἀναγώρηση τοῦ ζεύγους τντε Νορθαζύ, ἔχαν τὰ... σαλόνια τῆς γρήγορα τὴν ἀνέλπιστη «ἀπράξιδων» τῆς παρουσίας τους ἔκει!... Δεν είπαμε, δτι ησαν περίζητοι οτις δεξιώσεις δ. “Εδμος κ’ ή Σουζέτ;... “Ας σκεφθοῦμε λοιπὸν τὴ θέσι τῆς καύμένης τῆς μαρκησίας ὡς κοσμικῆς κυρίας κι’ ὡς οἰκοδεσποτίνκι!

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ἄς δικαιολογήσουμε κι’ ἄς συγχωρήσουμε αὐτὴ τὴν ματαιόδοξη ἀδυναμία τῆς!...

Δὲν μποροῦσε νά ἐπιμένῃ περισσότερο, ἡ μαρκησία. Η λεπτὴ δάλασσε εὐγλοττη κι’ ἐπίμονη θωπή του “Εδμου”, τὴν ἐμπόδιοι.

—Ετα, τὸ ζεύγος τντε Νορθαζύ διέσχισε πάλι τὰ σαύνια, ἀλλάζοντας φιλόφρονας χαιρετισμούς δεξιά κι’ δριστερά, ἐνῶ τὰ θαυμασμούς τους συνανδεύειν δις τὸν ζντιθέλωμα.

Τοὺς πρότευμφαν δις ἔκει, ἡ μαρκησίας κι’ ὁ μαρκησίας τντε “Εσπούρην, ἐπαναλαμβάνοντάς τους τὴν παράκληση νά τοὺς βλέπουν πιὸ συχνά.

—Ο “Εδμος ἀπὸ στοργική ἀθρότητα, δὲν ἀφησε τὸν χρυσοστόλιστο θαλαμηπότη τῆς «γκανταρόμπας» νά περιποιηθῇ τὴ Σουζέτ. Πήρε δις ίδιος τὸ ἐπανωφόρη της καὶ τόρριξε στοὺς γυμνούς της ώμους μὲ τρυφερόπτητα νεούμφου.

Στὴ Σουζηδικῆς Πρεσθεία, δην πήγε θερετα δπὸ λίγη ώρα τὸ ζεύγος τντε Νορθαζύ, προκάλεσε ἐνθουσιασμό. Ο “Εδμος είχε ὑπηρετησεις δην πέπειτραμένος τῆς Γαλλίας στὴ Στοκχόλμη κ’ ήταν παίγνιωστος στὸν σουζηδικούς διπλωματικούς κύκλους. Γ’ αὐτὸν, ἡ καλλονή της συζύγου του κολάκευε τὸν ἔγωμο τῶν Σουζηδών, οἱ διποίοι θεωρούσαν τὴ Σουζέτ σάν κάτι τὸ δικό των, σὰν συμπατριώτισσά των σχεδόν.

—Η σιδερωτες τῆς πρεσθείας ήσαν γειτάνεις ἐκλεπτὸ κόδυμο. Τὴν στιγμὴ τῆς ἐμπανίσεως τῆς Σουζέτ στὸ μεγαλοπρεπῆ σαλόνια τῆς Σουζηδικῆς Πρεσθείας δλοιο ἔκρισαν νά πλέκουν διαιμετάξ τους ἔγκωμα ἐνθουσιαστικά γι’ αστήν:

—Ἐνει ὑπέροχη κι’ κυρία τντε Νορθαζύ στὸ σπόλι... Στὸν περίπατο τὸ δάσος τῆς Βουλώνης Ιπευέι τὸ πιὸ όγριο δλογο τῶν καλοφόδιασμένων σταύλων τους!

—Πίσ κι τὴ σκοτοβολή, η δεινότης της είνε ἀπασούμιλλη!...

Δέν είχαν, τέλος, τὰ ἔγκωμαστικά, κι’ δταν δικόν μηνεγε σὲ ζεύγος σὲ λιγο.

—Ηταν πολὺ ἀργά πειά, γιατὶ νά πάνε καὶ σὲ δλαές δεινώσεις, στὶς δποίεις ήσαν ἐπίσης καλοεμένοι γι’ αὐτὸ τὸ θράδιον. Κατεβοντας τη μεγάλη μαρμάρινη σκάλα τῆς Πρεσθείας, ρώπησε τὴ Σουζέτ δ. “Εδμος:

—Ποθ θελεις νά πάμε τώρα, ἀγαπημένη μου;

—Ας πάμε πειά στὸ σπίτι! μουριούρισε ἔκεινη. Είνε πολὺ δργά!.. Κι’ δταν δκόμην ἔψυγε τὸ ζεύγος σὲ λιγο.

—Ηταν κτύπασε μὲ θλέψια λατρείας, δ. “Εδμος. Μπήκαν στὸ διπέροχο δμάξι τους, τὸ διποίο πλόπισα στὴν ἔξωπόρτα, καλεσμένοι δπ’ τὸν θυρωρδή τῆς Πρεσθείας.

Στὸ δρόμο δὲν μιλούσαν. Αντηχοῦσε μόνον τὸ ρυθμικό ποδοβολήτη τὸν ἀλλόγον στὸ λιθοδράτω. Περιωρίζοντας νά σφύγουν μὲ δμοιδιάτικα τρυφερόπτητα τὰ χέρια τους καὶ σὰ κυττάζουνται θαειά στὰ μάτια, μέσα στὸ μισθόμπι τοῦ πολυτελούς εσωτερικού τὸ δμάξιο.

—Ἐπτασαν ἐπιτέλους στὸ μέγαρο τους. Γρήγορη ηρθει, η Σουζέτ, δινέβησε πρώτη τὶς σκάλες. Ή καμαριέρα τὴν περίμενε.

—Πήγανε νά κοιμηθῆται, φλη μου! τῆς ειπεύγενού της Σουζέτ. Θά γδησθει μόνη μου!

—Η καμαριέρα υποκλήθηκε κι’ ἔψυγε. Η Σουζέτ επέστη στὸ σάθηκε σχεδόν καθθόλου στὴν κρεβατοκάμαρά της. Τράβηξε ίσα στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ “Εδμου”. Εκείνη δὲν είχε γδηθή ἀκόμη. Τὴν περίμενε. Η καρδιά του λαχταρώνει νά τὴν ξαναδι, παρ’ δλο πού ησαν μόλις πρὸ δλίγων λεπτῶν τῆς ώρας μαζό της.

—Καὶ νά τη πού ηρθε, η λατρεύτη της Σουζέτ.. Τὸν διψούσε κι’ ἔκεινη!

—Ρίχτηκε στὴν ὀγκαλία του. Ακούμπησε τὸ κεφάλι της τρυφερά, χαθευτικά, στὸν δμό του. Καὶ τοῦ πιθούρισε:

—Μέ βρηκαν πολὺ δράσια ἀπόψε, ἀγαπημένη μου!.. Είσαι ευχαριστημένος;.. Είσαι δπερήφανος γιάσ μένα;.. Είσαι ἀλήθεια, δτι είλαι καὶ δμορφη πραγματικά;.. “Ω, δὲν μ’ ἔνδι-

αγέρει νά φαίνουμει ωραία γιατί τούς σύλλους!... "Οχι!.. Αύτό που θέλω, είνε νά με βραστής έσυ!.. Διάφορη!.. Αύτό που ποθώ είνε νά μάγαστας έσυ!.. "Ε;.. Μ' αγαπάς;.. Μιλησέ μου, λοιπόν!.. Πέξ μου!..

"Ο 'Εδμος δεν τής μιλούμε. Πόσο εύτυχιμένος ήταν, άκούγοντας τήν άρμονική φωνή της, τά χαδιάρικα κελαδήματά της, τήν έκφραστή αυτή, τήν τόσο εύθλωτη, τής αγάπης της!..

Τήν άπομάκρυνε λίγο, γιατί νά την κυττάξει καλύτερα. Προσήλωσε μάτωνας τής τό θέλεμα του, θέλεμα ανέκφραστης λατρείας, θέλεμα μπεργής ευτυχίας. Και της ψιθύρισε:

"Έσυ μονάχα υπάρχεις για μένα, μικρούλα μου Σουζέ!.. 'Υπάρχουν ίσως κι' άλλες γυναίκες, μορφές σαν κι' έσενα!.. Μά πάντα δέν ξέρω, δέν θέλετα κακιά μου νά σέ φθάνω!.. Αύτο που θέλει, απότο που ξέρω, είνε ότι είσαι μια υπαρξία αγγελική, κι' ότι έγω είμαι ο πιο εύτυχης απ' τους άνθρώπους... Κάποιες έμως, λυπούμασαι. Στήνα μου, δηλαδή στην άλησμόντη έκεινη έποχη που σε ξανακρέδι: α-έκει κάτω στην κοιλάδα του Νέκαρ—πέρασαν ΔΕΚΑ ΧΡΩΜΑ!.. "Ω, δέκα χρόνια όλοκληρα, πέρασαν από τοτε!.. Κι' εμως, είσαι πάντοτε νέα και ώραια έπος έναν έγω όρχισα νά γεινώνω!.. Δέκα χρόνια!.. 'Άλλοι μόνο μου, γλυκείται μου Σουζέ, δια όρχισης νά θέλετης διτή ασπριέζου πειά τα μαλιά μου κι' έτι δέν είμαι δέξιος πειά τής τόσης νεότητάς σου και της τόσης διμορφιδάς σου!

"Η Σουζέ καρφιάλευσε δάπεδο εύτυχης. Στά τελευταία λόγια του, ζήμως σοθαρέψυκε έπικαστε τό κεφάλι της στα χέρια της, τόν κυττάτε με μπεργή αγάπη και τού είπε έπιπληκτικά:

— Μή λές άνωντες, διαστημένε μου!.. Είσαι πολύ ωραίας, είσαι τόσο κομψής, είσαι τόσο έξεχωριστός διπό τούς όλους!.. Για μένα, θά είσαι πάντοτε έτσι καὶ θά σε λατρεύω αιώνια!.. "Ω, ψάπα με κι' έσυ δύλο τόσο, "Έδμο

μου!..

"Εσκυψε υπέρτερε και φίλησε τουφράδη ένα μικρό σημάδι, που είχε στον κρόταφο του: "Ήταν τό σημάδι της πληγῆς, που τού είχε δώσει ή πρό δέκα χρόνων διπόπειρα τής αυτοκτονίας του στο ζενοδοχείο έκεινο της κοιλάδος τού ποταμού Νέκαρ!

Ναι, δέ κα χρόνια είχαν περάσει άπο τότε. Δέκα χρόνια ζωής εύτυχιμέντης διμος, μιᾶς εύδαιμονος πειά ζωής και για τούς δύο τους, κατά τήν διπόσια δοκίμαζαν διλά τά όγαδά τής ύγειας, τής διμορφιάς, τής νεότητος, τού πλούτου και τής λαμπροτάτης κοινωνικής θέσεώς τους...

Κανένας εύποταρίδης δέν ήταν εύγενεστερης καταγωγής και λαμπρότερης οίκογενειάς, απ' τόν "Έδμοντ Νορθάκουν. Κανένας φιλοθεος δέν ήταν άνωτερός του στήν έπιδειξιότας και στή σωματική ρώμη. Είχε φήμη έπιστης ώς γενναιόν και ριψωκινόν δύορδος. Πάντα γινόταν λόγιος γιατί τά παλαιά έκεινα—όσο και πολυβρύλητα—ταξιδίων του στήν

Περούς και στής ινδίας, διπό του είχε κυνηγήσει όγρια θηρία στής ζούγκλες κι' διπό του είχε συνάψει λυσσώδεις συμπλοκές με τούς άγριους θιαγενείς!

Μήπως κι' η μεγάλη αυτή ούλη που είχε στό μέτωπο του—δύλο ήταν τό σημάδι τής ούλης του κροταφού του—δέν ήταν μια ζωτανή άνωμάσιας τῶν κινδυνωδεστάτων έκεινων περιπτειών του;

"Όλες γιανάκες έπ' σης, αισθαντούσαν συγκλονιστικό ένδιαφέρον γι' αύτον. Τις μάγευαν, κοντά στής άλλες χάρες του, και τά μεγάλα του μάτια, τά τόσο φοβερά και σκοτεινά, στή δοπιά ελαύνει διαρκώς ή κυριαρχική θέληση του κι' ή τρομερή ψυχική του δύναμις.. Κι' διν δέν είχε γίνει ένας έσακουσμένος κατακτητής γυναικείων καρδιών, τόν έμποδίζει σ' αύτη ή φλογερή, ή άπειρη αγάπη τήν δοπιά αισθανταν γιατί τη γυναικά του, για τή μικρούλα του Σουζέτη...

Κι' έκεινη, ζήμως;.. Η Σουζέτη;.. Μήπως κι' έκεινη δέν ήταν ή ωραίωτέρα κι' ή κομψότερα ππ, τίς Παρισινές γυναικές;.. "Η χάρη της κι' καλαισθήσια της, είχαν μανγυνωριστή γενικά διαπαρδιλλές!..

Γύρα των ήταν διθίαμβος, λοιπόν. 'Άλλα τήν πραγματική των χαρά, τήν άληθινή των εύτυχία, τήν χρωστούσαν στήν έσαυτό τους. "Οταν νοιώθεις καίνενς διτή των ζηλεύοντας οι δύλοι, πειθετα, γιατί τήν υπεροχή του πεισσότερο κι' αισθάνεται ξεχωριστή εύχαριστοι γι' αύτο. 'Άλλα ή πραγματική των εύτυχης,

πήγαζε διπ' τόν έσιο τών έσαυτό των, διπ' τήν μπεργή αμοιβαίς λατρεία που ξεχειλίζει διπ' τής καρβέλες των!

Νιών ένοιωθαν έπιστης διπ' αποτελόσαν μιά σπανία έξαρφεσι, στόν άνωτατο κοινωνικό κύκλο στόν διποίο άνηκαν και μέσα στόν διποίο ζωδιαν: "Ήσαν ένα εύτυχιμενό ζευγάρι, τό διπειού διλληλολατρευόταν έπι τόσα χρόνια, χωρίς ή λατρεία τού ενός ή τού άλλου νά έλαττωθή και στό έλσκιστο!

Τά είχε εξεχάση ή Σουζέτη;.. Τά είχε ληγμονήσει δλ α;.. Τουλάχιστον, δέν θυμόταν, διπ' κάποτε είχε καταβάλεις ζωνιώδεις τριπάστασις για νά ξεχάσει κάτι τό τρομερό, κάτι τό διποίο αφερώνεις τόν πρώτο γάμο του συζύγου της ;...

"Α, ναι!.. Βέβαια!.. Πρό δέκα - δώδεκα χρόνων, τής εγκριμένη κάποια δισαρέστεια περιπέτεια. Τήν είχε απαγάγει μιά τρελλή γρηγά στρίγγα, διπ' διποίο την έκλισε μέσα σ' ένα πείθιμο έσοχικό σπίτι, και τής διηγήθηκε μιά πάρα πενθήμα δικές μη ιστορία... Κατι θυμάσαι αρίστα έπιστης, διπ' διπερημή τόν πενθήμα δικένη ιστορία, έπιγειρίστης μόνη της, δίχως τόν "Έδμο της, δίχως τόν ούργο της, κατι μακρύνα κι' έξακολου θητικά τοσείδια, γιατί καμπουσούς μήνες... Μά ήταν μικρή, τότε!.. Κ' είχε τρομάξει διπ' τήν πενθήμα δικένη ιστορία τής γηρατερής στρίγγας;

"Άλλωστε, τήν άνακητης μόνος του δ συζύγος της, κ' ήρθε και τή θρήκε.. Τήν παρακολούθησε παντού στά δισκοπά αυτά ταξεδίων της, τήν αγαπημένη του μικρούλα και τής παρουσίαστης επιτέλων έκει στό ξενοδοχείο τής κοιλάδων τού Νέκαρ!.. Τί τάχα;.. Μήπως δέν είχε δικαίωματα, άπαντα της;.. Μήπως κ' ή θρησκεία, δέν τής τόν είχαν δρίσει γιατί συζύγος;

"Άλλα κι' διν είχε κάτι, εστα και πολύ πολύ σοθαρές στή συνειδησίου του, μήπως δέν τό έξιλεως δινρια, μέτη πνευματικό τόν πενθήμα τού τώ αιματάς του διπ' τό διποίο τής χέρια;..

"Τί τάχα, κι' διν έζησε καταπίνων;.. Μήπως δέν θέλησε ειλικρινά νά ξελεωθή διπ' έδησης της;.. Μήπως δέν θέλησε νά κούμη ελικούνα τό νήμα τής ζωής του, τόσο δυνατισμόνες; και τόσο ένοχος που ήταν;.. Μήπως θέλησε νά παίξη ένα άκινδνο παιχνίδι, γιατί για τή συγκινήση;.. Μήπως προσποιήθηκε μιά δραματική αυτοκτονία, γιατί γάλκυση πάλι—μέτη συμπόνια του ούργου του Σουζέτη μιά που είχε ξάσει τήν αγάπη της;..

"Οχι!.. Δέν πυροβόλησε δικίνδυνα τό πόδι του ή τό χέρι του, διπ' έδμο της πριγκίπης της;.. Δέν θέλησε νά σκινωθήση μιά με λοδραματική αυτοκτονία, γιατί γάλκυση πάλι—μέτη συμπόνια του ούργου του Σουζέτη μιά που είχε ξάσει τήν αγάπη της;..

"Και τι;.. Αύτο, πυροβόλησε την στόν κρόταφο του κι' ή σφαίρα χρωστούσε στό κρανίο του φριχτά, θαρειά, αποτελεσματικά την σκέδων!.. Ναι, ήταν θανάσιμη ή πληγή του κι' έπειρε να πεθάνει!..

"Τι κι' διν ήταν πέθανε, δημως;.. "Αν έζησε, δέν τό χρωστούσε στό κινδύνο στή σημάδι του.. Τό χρωστούσε στή σιδερένια κούπι του, στό χαλύβινο κορύμ που στήν πρωμερή διποίο κι' ή πιντηρός; τού χαλκίνου δργανισμού του!

"Και τό χρωστούσε δικόμη στήν διπειρή στον πρωμερή, στήν διπειρήστης της μικρούλας του και στήσιας διποίο πενθήμα του!..

"Κι' ήταν άτελείωτη, μαρτυρική, ή πολύμηνη έκεινη θεραπεία του!.. Μήπως διλλήληρους διθάνατος, προσπαθώντης ή πρόπλεξη στή γαμψή του νόχια, και μήπως διλλήληρους διηγημένοις διπ' ούρσιεις και τήν ζωήντης;

"Γίνοσα μήπως, θεέ μου, είχαν περάσει, κατά τούς διποίους διεθνές διασημήτος διαρκών, μέ διαρκών κλειστά τά γοντευτικά του μάτια, θρισκόταν ζαπλωμένος σάν πτώμα στό κιεσθ-

*Ηταν σωστό έμψυχο Ιουλούδη ή Σουζέτη...

Θάτι!... Κι' όλους αύτούς τους μήνες, σχεδόν άγυρην διαρκώς ή Σουζέτ, σκελετωμένη από την ζέστη της για τη ζωή του, δέν είχε ωύτε σπιγμή ξεμακρύνει από κοντά του!...

Και τη λυπήθηκε ό θεος, δινες λυπήται όλες τις πονεμένες λαοδίες, που δείχνουν μιας απαραδειγμάτιστη αύτασσην!...

Και της χάρισ έπιτέλους, τὸν "Έδμο της, τὸν όγαπτμένο!"...

Ακόλουθης υπέρτατα, ή τόσο εύτυχημένη, ή τόσο δλοσμόντη έποκη της διαφοράσσεως του. Ζούσε σάν μέορο σ' δινερό την Σουζέτ. Πότε-πότε δώμα, θυμόταν καὶ τὸ παρελθόν κι' ξνιούσθε διάσιους τινογμούς στην ψυχή της: Τούς τιναγμούς, τῆς θύμεως, τῆς φρίκης για τὸ έγι κι' η μακρινούς καὶ τοῦ φόδου για τὴ μελονική ζωή της!

Μά, ήταν τόση η εύτυχια της, ώστε τὰ συναυθήματα αύτω, τὰ τέος δυσάρεστα, πνιγόντουσαν σιγά-σιγά μέσα στὸ πέλαγος τῆς δύσης χαρᾶς της!

Νιά, ήταν τόσο εύτυχημένη, ώστε αισθανόταν τώρα τύφεις γιατὶ έπέτρεψε στὸν άνετο της νά γεντη μιὰ τόση εύτυχ'!... Κι' έλεγε μέσα της, διτὶ ίσως κάποια μέρα θὰ δοκιμάσει ξανά τὴν πίκρα τῆς δυστυχίας!...

Μά τῆς φαινόνταν απίθανο αύτό: Μπορούσε ποτὲ νά δυστυχίη, όφειλο δ "Έδμος της τὴν όγαπτμένο τόσο;

"Όχι!... Όχι!... Δὲν ήθελε πειά νά σκέπτεται αύτά τὰ θλι-

θερα πράγματα καὶ κατέρρειν νά μήν τα σκέπτεται καθιστοῦ:

"Ηοῖν οὗτοι δόριστα ἀλλωτε, μέσα στὸ μαλό της τώσα!..

Εἶχαν ξεθωρίσσει πειά, εἶχαν χάσει τὸ χρώμα τους μπρὸς στὶς έντονες συγκινήσεις τοῦ τελευταίου αὐτῶν καιροῦ. Εἶχαν α-

δινετοῦσει ή θλιβερές αὐτές διαμήνησεις τοῦ παρελθόντος, μπρὸς στὴν άγρια τοῦ παρότοντος, δύος δύναταις ή λάζιψι τοῦ κεριοῦ μπρὸς στὴ φωτεινή ἀκτίνοθολία τοῦ μεσημεριάτικου ήλιου!... Νιά, δ "Έδμος της κινδύνευε νά πεθάνη, δ "Έδμος

τῆς ψυχοργαγούσαν κάθε στιγ- μή καὶ κάθε λεπτό τῆς δύσας κι' ή Σουζέτ θὰ μπασχολήσεις τὸ τρικυμισμένο ἀγνωνιδῶς μαλό της μὲ παρελθόντολο γιατὶ καὶ μὲ διαμινήσεις μᾶς έφιαλτικής έποχής;

"Α, όχι!... Ούτε τὴ διάθεσι μά ωύτε καὶ τὴ δύναμι είχε ντο τὸ κάνη...

Κι' ἔτσι σιγά-σιγά, τὸ παρελθόν δεῖθωρίσσει, ἔγινε καταχνιά, ἔγινε ἄχνος κι' ἔξαπτμ- στηκε διάλετα επιτέλους, μάλις ἀκτινοθόλησε διάλοβεμη ή ψυχή της, μὲ τὴν διαφορωτική θεραπεία τοῦ οὐράγου της!...

Δὲν ήθελε νά σκέπτεται πειά τὸ παρελθόν ή Σουζέτ καὶ δὲν τὸ σκεπτότων...

"Ἐπειτα, ήσαν ὅρά γε ἀληθινά, τὸ δύσα τῆς διηγήθηκε ή κακή ἐκείνη γρηδα;... Μιὰ τρελλή καὶ μοχθηρή δηλαδή γυνακα, ή όπα σ' ἔσθλε πραντόσματα, καὶ ἡ δύοις ἔλεγε διτὶ τῆς κατέβαινε στὸ κεφάλι!...

Θὰ πρέπει νά είνε τρελλός κανένας, για νά ύποφέρῃ σ' διλητή της ζωή για κάτι που τοῦ διηγήθηκε μιὰ δυστυχισμένη τρελλή γρηδα!...

"Ἀλλώστε, πέρασαν πειά καὶ τόσα χρόνια... Τόσα χρόνια, σ' πό το τέ τε...

Πάρει, χάθηκαν πειά μέσα στὸν ὀκεανό τοῦ χρόνου, τὰ κακά έκεινα σνειρά. Ἀνήκαν στὸ παρελθόν, καὶ τὸ παρελθόν είχε πειά σθησει...

Ίώρα, τὸ πραγματικό, τὸ χειροπιαστό τὸ διόφανέω, ήταν διτὶ ή Σουζέτ λάτρευε τὸν "Έδμο, καὶ διτὶ δ "Έδμος λάτρευε τη Σουζέτ. Ο σούζυγός της ήταν διό εύγενος διπλὸς τοὺς εδυγενικούς, φρόντις ἀποκλειστικά για σύντη, της ήταν ἀφοσιωμένος μὲ τὴν ψυχή του καὶ μὲ τὸ άιμα του, καὶ θὰ μοιάζει διόπτροθυμα τὴ ζωή του για νά τὴν ἀπαλλάξῃ κι' ἀπό τὴν παραμικρή θλιψι.

Καὶ δ "Έδμος ;

Ο "Έδμος θρισκόταν κι' αὐτὸς σὲ Παράδειο επίγειας εύτυχας. Τὴ λάτρευε τὴ μικρούλα του Σουζέτ, τὴν καμάρων μὲ λαχτάρα, καὶ ήταν ψεύτηφανος γι' αὐτή. Τὴ θεωρούσε — καὶ μήπως δὲν ήταν, ἀλλώστε ; — σὰν ἔνα σπάνιο, ζωτικό λουλούδι, τὸ διπλὸς διστούς τὸ οὐράνια φύλλα του μὲ τὴ θέρμη τῆς δικῆς του ἀποκλειστικά ἀγάπτης !

Καὶ θεωρούσε ἐπίσης τὸν άνετο του, ἀπάξιο για σύζυγο της...

Γιατὶ?... Μήπως είχε, ζεχάσει κι' αὐτός, τὸ παρελθόν ;...

"Όχι, θέβεια!... Τὸ θυμόταν!... Μά, ήταν τόσο δυστυχίας καπιτού, γι' αὐτὸς τὸ μαύρο παρελθόν, είχε τόσο ἀγριας ύποφέρει μὲ τόσο ειλικρινή μετάνοια θελήσεις νά τὸ έξιλεώση — ιδούταν τὴ ζωή του μὲ μιὰ σφίρα πιστολιού, στὸ κρανίο

του — ώστε δάσφαλως δ σπλαχνικός Κριτής θὰ τὸν είγει συγχωρήσει... Ασφαλώς θὰ τὸν είχε κρίνει μὲ ἐπιεικεία δ 'Ανωτατος Δικαστής, γιά νά τοῦ ἐπιτρέπῃ τώρα νά είνε τόσο διφάνταστα εύτυχημένος!...

Συχνά πάλι, πολὺ συχνά δυστυχώς, ἐμπαίνε στὴν ψυχή του δ σταταδές...

Ναι, πολὺ συχνά, θλέποντας αὐτή τὴν ἀνέφελη εύτυχ' του διαφωτίσταν διν ὑπῆρχε πραγματικά θεός γιά νά τιμωρή!... Εἰρωνεύθετα τότε διλεῖς τὶς διδαχές περὶ Θείας Προνοίας, διες τὶς διτιλήψιες περὶ τὸν "Εστὶ Δίκη Φθιμάρος, διτὸς τὸ πάνθ δρῆς, διλεῖς τὶς πεποιθήσεις, ἐκεῖνες — πολὺ ἔχει κάθε εὐλαβής χριτοιανός — περὶ θείας Ανταποδόσεως καὶ Τιμωρίας, γιά κάθε ἔγκλημα πού γίνεται στη γῆ !

— Αλτὸ θή ήταν διλού μουρμούριζε τότε μὲ χαμόγελο είρωνικ. "Ενα δοκίμασται ἐπεισόδιο τῆς διαθρωπής ζωῆς, τὸ διπλούδιο μου ἐκείνο μὲ τὴ πρότη μου γυναίκα!... "Εμεῖς οι δινηράποι, παρόμοιας ἐπεισόδιοι τὰ δινούσουμε μὲ τρομερὰ δινίσια τα, τὰ λέμε «έ γ κλή μ α τ τω, «δ ο λ ο φ ο ν i ε c, κι' ἔγω δέν έρρο τ. διλού δάκη!... 'Ενα στὴν πραγματικότητα, τι είνε;... Είνε ἀπλούστατα, μά δινούσια τοῦ θεόρου διπλούδιον, νά μουρμουρίζε προκαλώντας τὸν 'Αρροτο Δημοποργό:

— Ναι!... «Ἐγκλημάτησα», διπω λένε οι δινηράποι μουρμούριζε ποτὲ τὸν "Έδμο, τότε, μιὰ καταχρήσι κυριολεκτικῶν έκφραστι. Γινόταν διασθαλήκη, σκοτεινή, τότε ή μορφή του. Καὶ ἔξακολουθούσε, κυριαρχημένος διλότελας τὸν Σταταδέ, πολὺ διπλούδιον την εύτυχια !

— "Επαίρνε ή διλόκοτη μορφή τοῦ "Έδμου, τότε, μιὰ καταχρήσι κυριολεκτικῶν έκφραστι. Γινόταν διασθαλήκη, σκοτεινή, τότε ή μορφή του. Καὶ ἔξακολουθούσε, κυριαρχημένος διλότελας τὸν Σταταδέ, πολὺ διπλούδιον την εύτυχια !

— Καὶ ἔξακολουθούσε νά σκέπτεται, καταρακλώντας διαφοράς στὸν μαύρο καὶ διαρταλόντας αὐτὸν κατηφόρο:

— "Η γρηπά - Μαγκέ ίφοι διηρεψε τὴν διλήθεια, μπορούσε νά την πή σ' διλον τὸν κόδιμο.. Μπορούσε νά μὲ καταγγείλει στὴν 'Αστυνομία.. 'Ωστόσο, διν τὸ έκσανε.. Τὸ οπλό μενούσα στὴ Σουζέτ, ή διπολία σύντετης μούδισε ποτὲ τίτοτα, ωύτε καὶ θά μούδισε ποτὲ ποτε της!...

— Καὶ ή Σουζέτ, πάλι ;... Μήπως δέν μούδησε, μίλις η μαθη τὴν διλήθεια;.. "Ε, ναι!.. Μού έφυγε, καὶ ήμουν τότε δι ποτούδησε τὸν κόδιμο μουρμούριζε στὴν 'Αστυνομία.. 'Ωστόσο, διν τὸ έκσανε.. Τὸ οπλό μενούσα στὴ Σουζέτ, ή διπολία σύντετης μούδισε ποτὲ τίτοτα, καὶ δι ποτητή διπλὸ πρίν, καὶ δι ποτητή διπλὸ πρίν!...

— Τού σκοτωθώμενα μου, πάλι ;... Μήπως δέν θείησα τότε νά σκοτωθώμενα... Μήπως δέν δικούμπταστο στὸν κρόταφορο μου τὴν ψυχή διασπάλεινα κάννη τοῦ πιστολιού μου ;... Πιστολιούσα, μά δι ασφάριδαν καὶ ουντριψε τὸ κόκκαλο, μίλις πρὸς ωνέ νά περιάρδη λιγό τὸν ἀγκέφαλο μους.. Καὶ έτσι έζησα καὶ για τρεπήτας μέσα στὴν ἀγκάλιά της λατρευτής μου γυναίκας, καὶ για γυναίκα μου αὐτή, ή Σουζέτ, διπήρε δη μεγάλη ἀ τα ιοιδή τοῦ 'έγκλημάτος' μου έκεινο ! !

— "Όχι, μονάχα δέν τιμωρήθηκε, δ "Έδμος ντε Νορθαϊζύ — γιὰ τὴ διηγήθηκαστα τῆς φυχῆς πρώτης γυναίκας του — διλά δάντας μεριθηκε πλουσιοτύχων: Κέρδισε τη Σουζέτ, κι' ἔξασθαλως τὴν διγάπτη της για πάντα...

— Τι είχε πειά, νά φθειρῇ ;... Τίποτα!... "Εβλεπε τὴν εύτυχια του οὐρανούρη, διλόντη, παντοτεινή!... Θά μπορούσε νά συμβαίνει συμβαίνει στὸν κόδιμο δυστυχίατος, δρώστεις ξαφνικέ!.. Μά δι!.. "Ενοιάθει οιδερένιο τὸ κόριμ του, δ "Έδμος, καὶ δισπάλεινα τὴν ύγεια του: "Ω, Ω, Ω, άργοι δ επιλύ δ θάνατος, νάρθη νά τὸν θρη!...

— Μά μπορούσε διώμα, νά πεθάνη ή Σουζέτ, ασφύο — μεθαύριο.. Μπορούσε ἐπίσης, νά πάψη νά τὸν διγάπτη, μά μέρα.. Μπορούσε ν' διγάπτη κανέναν διλόν, καὶ νά παραδώση σ' έκεινης !...

— Ω, διαντρίχιαζε τότε δισπάτη τη σκέψη, δ "Έδμος είχε, ζεχάσει κι' αὐτός, τὸ παρελθόν ;... Οχι, θέβεια!... Τὸ θυμόταν!... Μά ήταν τόσο δυστυχίας καπιτού, γι' αὐτό τὸ μαύρο παρελθόν, είχε τόσο ἀγριας ύποφέρει μὲ τόσο ειλικρινή μετάνοια θελήσεις νά τὸ έξιλεώση — ιδούταν τὴ ζωή του μὲ μιὰ σφίρα πιστολιού, στὸ κρανίο

(Άκολουθει)

Η αίσιωσα τῆς πρεσβείας ήταν γεμάτη ἐκλεκτό κόσμο...